

POSTANOWIENIE

Dnia 7 lutego 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Kwaśniewski (przewodniczący)

SSN Dariusz Dończyk (sprawozdawca)

SSA Monika Koba

w sprawie z wniosku D. S.

przy uczestnictwie H. M. K., W. P. G.

i A. S. G.

o zasiedzenie,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 7 lutego 2013 r.,
zażalenia wnioskodawcy

na postanowienie Sądu Okręgowego w Ł.

z dnia 27 września 2012 r.,

- 1) oddała zażalenie;**
- 2) zasądza od wnioskodawcy na rzecz uczestniczki postępowania H. M. K. kwotę 2717 (dwa tysiące siedemset siedemnaście) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania zażaleniowego.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 10 sierpnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Ł. odrzucił skargę kasacyjną wnioskodawcy. Orzeczenie to zostało zaskarżone przez wnioskodawcę zażaleniem, które postanowieniem z dnia 27 września 2012 r. Sąd Okręgowy odrzucił. W uzasadnieniu wskazał, że zarządzeniem z dnia 30 sierpnia 2012 r., doręczonym w dniu 5 września 2012 r., skarżący został wezwany do uiszczenia opłaty od wniesionego pisma procesowego oraz złożenia jego dwóch odpisów. Wnioskodawca uczynił zadość jedynie pierwszemu wymaganiu zarządzenia, co musiało, zdaniem Sądu Okręgowego, doprowadzić do odrzucenia zażalenia na podstawie art. 370 w zw. z art. 397 § 2 i art. 13 § 2 k.p.c.

Od powyższego postanowienia wnioskodawca złożył zażalenie, zarzucając naruszenie art. 394¹ § 3 k.p.c. przez jego niezastosowanie. Skarżący wskazał także, iż w sprawie zachodzi nieważność postępowania (art. 379 pkt 2 k.p.c.), którą Sąd Najwyższy powinien wziąć pod uwagę z urzędu ze względu na to, że w postępowaniu uczestniczka postępowania H. K. była reprezentowana przez nienależycie umocowanego pełnomocnika – Z. W. Wnioskodawca wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 394¹ § 3 k.p.c., do postępowania zażaleniowego przed Sądem Najwyższym ma zastosowanie art. 394 § 3 k.p.c. Przepis ten stanowi między innymi, że zażalenie powinno czynić zadość wymaganiom stawianym pismu procesowemu, w tym więc wymaganiom określonym w art. 128 k.p.c., według którego do pisma procesowego należy dołączyć jego odpisy. Wymaganiu temu nie sprostała strona skarżąca, która mimo wezwania przez Przewodniczącego Sądu Okręgowego do uzupełnienia braków formalnych zażalenia, nie nadesłała żądanych odpisów wniesionego środka odwoławczego. W tej sytuacji, Sąd Okręgowy zasadnie orzekł o odrzuceniu zażalenia, którego braków formalnych wnioskodawca nie uzupełnił. Podstawę do wydania tego orzeczenia stanowiły przepisy zawarte w art. 394¹ § 3 w zw. z art. 398²¹, art. 370 oraz 13 § 2 k.p.c. Wskazanie przez Sąd Okręgowy art. 397 § 2 k.p.c. zamiast 398²¹ k.p.c. nie ma

znaczenia, gdyż mimo błędnego uzasadnienia, zaskarżone orzeczenie odpowiada prawu.

Jeżeli przedmiotem zaskarżenia jest postanowienie odrzucające zażalenie z powodu nie uzupełnienia warunków formalnych nie podlega badaniu, czy w postępowaniu poprzedzającym to orzeczenie doszło do uchybień przepisom postępowania, w tym skutkującym jego nieważnością, nie mających związku z postępowaniem sanacyjnym dotyczącym wniesionego środka odwoławczego.

Takie badanie byłoby dopuszczalne dopiero wówczas, gdyby środek odwoławczy został skutecznie wniesiony (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 maja 2001 r., III CZ 28/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 12).

Z tych przyczyn zażalenie jako bezzasadne podlegało oddaleniu na podstawie art. 398¹⁴ w zw. z art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c. O kosztach postępowania zażaleniowego orzeczono na podstawie art. 520 § 3 w zw. z art. 391 § 1, art. 398²¹, art. 394¹ § 3 i art. 13 § 2 k.p.c.